

Důvody:

Dražební řízení dle § 352 ex. ř. jest ve své podstatě řízením exekucním, ježto se jím realisuje právoplatný rozsudek, ukládající straně povinnost, svoliti ku zrušení spoluvlastnictví nemovitostí, nyní do dražby daných. Platí tudíž pro řízení toto zásadně předpisy exekučního řádu s úchytkou, v § 352 ex. ř. výslovně vytčenou, že totiž úkony upravené v §§ 273 až 280 nesp. říz. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. řídí se těmito předpisy. Z toho plyne, že přípustnost dovolací stížnosti dlužno posuzovati dle zásad exekučního řádu a platí tedy ustanovení § 528 c. ř. s., pro exekuční řízení též přijaté (§ 78 ex. ř.), dle něhož proti rozhodnutí soudu druhé stolice, kterým bylo potvrzeno usnesení soudu prvního, jest dovolací stížnost nepřipustnou.

Čís. 2045.

Nepřípustným jest dovolání do srovnalých rozsudků nižších soudů ve věci do 1.000 K, rozhodl-li prvý soud druhým rozsudkem z jiných důvodů, než ohledně kterých projevil odvolací soud ve zrušujícím rozhodnutí právní názor.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1922, Ry I 321/22.)

Nejvyšší soud odmítl dovolání do potvrzujícího rozsudku odvolacího soudu ve věci, oceněné na 1.000 K.

Důvody:

Právnem poukazují žalovaní v dovolací odpovědi na to, že je pochybno, zda dovolání je přípustným. Usnesením odvolacího soudu ze dne 18. června 1921 zrušen byl prvý rozsudek prvního soudu ze dne 7. dubna 1921. Soud odvolací v něm poukazuje na to, že žalobce dovozuje vlastnictví z okolností, v žalobě tvrzených, a opírá je o předpis § 418 obč. zák., nesdílí právního názoru prvního soudce, dle něhož rozhodl, že dle prokazů žalovanými předložených, vlastnictví ke sporné chalupě nabyli žalovaní a že neprávem se žalobce proti nim vlastnictví domáhá, prokazuje pouze slabší právo, než-li prokázali žalovaní, a nařizuje soudu prvnímu by o skutkových okolnostech, tvrzených oběma stranami o nabytí vlastnictví, učinil patřičná skutková zjištění a pak znova rozhodl. Druhým rozsudkem zamítl soudce žalobu z důvodu, že žalobce neprokázal náležitosti nabytí vlastnictví ve smyslu § 418 obč. zák. Tento rozsudek odvolací soud nyní napadeným rozsudkem potvrdil. Z toho patrno, že nový, druhý rozsudek soudu prvního zamítá žalobu z důvodu zcela nových, než se stalo v prvém jeho rozsudku, z důvodu, o nichž soud odvolací ve svém zrušovacím usnesení právního názoru nijak neprojevil a prvý soud nijak nevázal (§499 odstavec druhý c. ř. s.) a že tedy v tom směru jde o rozhodnutí dvou stolic, na sobě úplně nezávislá. V takovém případě však dle motivů zákona nelze použití ustanovení § 502 odstavec čtvrtý c. ř. s., naopak platí zásada odstavce třetího, dle něhož jest dovolání nepřipustným proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu, když předmět sporu, o němž

rozhodl, 1000 Kč nepřevyšuje. (Sr. rozhodnutí nejvyššího soudu uveřej. v jeho úř. sb. pod č. 266 a ve sbírce min. sprav. pod č. 178). Poněvadž předmět sporu oceněn soudem odvolacím na 1000 K, je dovolání žalobcovo nepřipustným a musilo býti jako takové odmítnuto dle § 507 c. ř. s., když se tak nestalo již nižšími soudy.

Čís. 2046.

Upisování mladých akcií.

Banka, jež jest upisovacím místem, jest pouhým zmocněncem upisovatele.

Akcie nepřiděluje upisovací místo, nýbrž podnik, o jehož akcie jde.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1922, Rv I 599/22.)

Banka A. zaslala bance B., jež byla upisovacím místem nových akcií společnosti Z., 499 starých akcií této společnosti se žádostí, by na základě zaslaných akcií upsala pro ni 249 nových akcií téhož podniku. Banka B. odpověděla, že upisuje za banku A. 249 mladých akcií firmy Z., jež připisuje k dobru jejího depotu a že kupní cenu za ně píše na vrub jejího běžného účtu. Žalobě banky A. na banku B., k níž se přidružila jako vedlejší intervenientka společnost Z., o vydání 249 mladých akcií procesní soud prvního stáří vyhověl mimo jiné z těchto důvodů: Jedná se o poměr komisionářský, o němž platí zákonná ustanovení čl. 360 a násl. obch. zák. Žalovaná banka měla tudíž daný jí příkaz provést, šetříc péče řádného obchodníka, měla dávat žalující bance nutné zprávy, zejména vyrozuměti žalobkyni o provedení příkazu, a byla zejména povinna žalobkyni jako svému komitentu o tomto provedení účet složit a plnit jí to, co tato byla oprávněna z provedení příkazu žádati (čl. 361 obch. zák.). Žalovaná banka ve smyslu tohoto zákonného ustanovení vyrozuměla žalobkyni oznámením ze dne 21. června 1920, že úpis nových akcií jest proveden a tím byla celá záležitost pro žalující banku ukončena a žalovaná banka jest povinna ve smyslu čl. 361 obch. zák. vydati 249 nových akcií společnosti »Z«. K námitce žalované banky, že připsání 249 nových (mladých) akcií jest pouhým účetnickým provedením, hleděti nelze, ježto posudkem znaleců jest prokázáno, že označení v těchto výpisech »mladé« (nové) má jenom ten význam, aby se činil rozdíl od starých akcií, které mají již plná práva zejména na dividendu atd., kteréhožto nároku nové (mladé) akcie ještě nemají, že však nutno za to míti vzhledem k tomu, že akcie jsou přepsány na účtě depotním ve prospěch žalující banky, že akcie ty jí byly také přiděleny a že tato banka může s akciemi těmi také volně disponovati. **O d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl. **D ů v o d y:** Dle zjištění bylo obsahem žádosti žalobkyně, aby žalovaná banka jako upisovací místo mladých akcií společnosti Z. upsala pro ni 249 nových (mladých) akcií, úředník žalované banky také skutečně do seznamu zapsal, že žalobkyně upisuje akcie, a zprávou ze dne 21. června 1919 vyrozuměla žalovanou žalobkyni, že dle jejího dopisu upsala za ni 249 mladých akcií Z., které připisuje ve prospěch depotu žalobkyně. Upsání státi se mělo a také se stalo pro žalobkyni a nikoliv pouze pro její účet. Pro obchod komisionářský schází tu podstatná